

ДОРОГА ЙОГО ЄДИНА...

Ніна БАГНЮК

Цього лютневого дня йому виповнилося б 61... Та доля розпорядилася так, що свого 60-літнього рубежу він не переступив...

Студенти і викладачі нашої академії підготували і провели годину споминів, приурочену світлій пам'яті кандидата педагогічних наук, декана гуманітарного факультету, доцента Володимира Мазурка.

Колеги і вихованці, рідні, знайомі та друзі прийшли віддати данину шанобливої пам'яті педагогу, організаторові, наставнику, депутатів, люблячому братові і сину.

Частково перефразовуючи слова із поезії Василя Симоненка, якою відкрила вечір спогадів ведуча Ірина Бевсюк, хочеться ще раз підкреслити, що

Він був на землі людиною,
І того хотів чи ні,
Усмішка його – єдина,
Мука його – єдина,
Очі його – одні...

Бо не віддзеркалювалась на його обличчі неправа доля, бо погляд добрих очей і щира усмішка приховували його потаємні душевні муки. Натомість сила духу випромінювала безмежну любов до світу, до людей і насамперед – до рідної матері.

Підготовлена фотопрезентація поступово вела присутніх життєвим шляхом Володимира Мазурка, який

стартавав у невеличкій хатинці с.Старий Тараж, у дружній і поважній родині чуйного сільського фельдшера та його дружини, улюбленої вчительки місцевих школярів. Потім дорога пролягла через школу і була ретельно зафіксована у батькових світлинах та розповіді класного керівника, продовжилась у Кременецькому педагогічному училищі, спогадами про яке поділився однокурсник Олег Кругляк, груповий керівник Володимира

Юрій Чеболда, викладачі Катерина Єрусалимець і Олег Слободенюк. Випускник училища, вчитель трудового навчання, його односелець Станіслав Курач розповів про захоплення

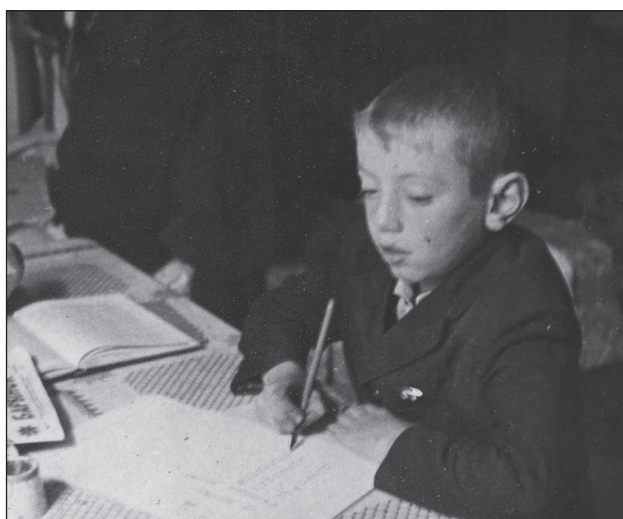

свого друга подорожами. Пізніше «фото довідник» розкрив хоч скупі, та досить цікаві сторінки армійської служби, початку учительської роботи, про яку ми дізналися від його колеги Олександра Петровського.

Та найдовший відрізок життя, безперечно, стосувався діяльності Володимира Мазурка у нашому навчальному закладі, окремі епізоди якої презентували доктор педагогічних наук,

професор Валентина Бенера і кандидат педагогічних наук, а заодно сусідка по «лицейному дворику» Інна Клак.

Ще один його добрий сусід, кандидат історичних наук, доцент Олександр Соловей згадав про спільну роботу

в районній раді, депутатами якої вони неодноразово обиралися, сприяючи розвитку нашої альма-матер і всієї Кременеччини.

Наголошуючи на порядності та доброті свого улюбленого куратора групи, цікавими і до болю щемливими моментами із життя своєї дружної студентської групи попросив колег поділитися один із випускників Андрій Нитка, бо його самого військовий обов'язок покликав у гарячі точки боїв на Сході України...

Несподівану інформацію про причетність Володимира Мазурка до прем'єри вистави «Ромео і Джульєтта» повідала акторка театру «Пілігрим», ведуча дійства Ірина Бевсюк, а для продовження запросила до слова керівника театру Василя Скоропляса та юного актора Назара Прокопів.

У перервах між розповідями звучали записи улюблених пісень Володимира Григоровича, щирі поетичні посвяти вдячного студента Павла Старуха та молодої колеги Ольги Цьмух-Горобець. Та найбільш зворушливою виявилась фінальна світлина, що зафіксувала останні кроки земного життя Володимира Мазурка після творчого звіту факультету, які він зробив по дорозі у вічність...

Хай же вона буде дорогою світлої пам'яті, де його згадують всі, з ким він ділив свій земний шлях, а душу нехай охороняють Небесні Сили, вистраждані материнськими молитвами.

Павло СТАРУХ

Люди чимось схожі до книг
Ще одну вже життя прочитало...
Та, напевно, він був серед них
Тим по правді студентським журналом,

Бо він знав, коли «задовільно»
Хтось в навчанні заведве пливе.
Щось в людей з тими книгами спільне,
Щось в людей, як і в книгах, нове.
Точно знав, коли «добре» вдалося
Комусь з нас подолати ту ліню

І коли вже іспит «на носі»,
Десь у вирі студентських гонінь.
На «відмінно» він бачив, що хитрі
Не хворіють – це просто обман.
І тепер ці студенти не витруть
Світлий спогад, яким був декан...

На столі в нього стоси заяв,
Десь в шухляді чекають плани.
В коридорі хтось з нас зустрічав
Із усмішкою голос декана...

Ольга ЦЬМУХ-ГОРОБЕЦЬ

Промайнуло все золото осені, вже і зима на порозі.
Холод – ззовні, всередині ж – гаряче і невтямки.
Все вагаючись, як воно краще – віршами чи, може, у прозі,
Серце плаче і пише сумбурні тужливі рядки.

Як же так? Все життя роздавав, а собі не залишив нічого...
Як же так? Позавчора у залі концерт, а сьогодні – прощання.
Він любив мандрувати. Сьогодні – мандрівка до Бога...
Знаю, так мало бути, але ж чому так зарання?

Непоправна, безмежна нам рана і втрата,
І по світу рознеслась новина скорботна нараз.
Я дивлюсь фотографії свого «ін'язного» «тата» –
І не вірю, що більше його вже нема серед нас...

Пам'ять вічна і світла нехай йому буде між нами,
Теплі спогади серце зігріють в найтяжчі хвилини.
Спілкуватися можем тепер хіба що молитвами,
Які линуть за спокій дорогої усім нам Людини.

